

der er ganske vist Ministeriets Bestræbelse ikke den at standse dem i noget, som skulde være et Fremskridt, men at faa dem til at opfylde det Minimum, som endog den gamle Anordning, som det ærede Medlem omtalte, af 1814 stiller som Betingelse. Dette er den Vanskelighed, Ministeriet møder, og havde den ikke det Middel til sin Raadighed, at hvad der en Gang er fastsat ved Ministeriets Resolution, det kan ogsaa kun forandres med Samtykke af Ministeriet, saa vilde ethvert Vaaben være taget ud af Styrelsens Haand.

Jeg skal med Hensyn til Gymnastikhuset, inden vi gaa til Afstemningen, endnu kun udtale, at jeg anser det for uomtvisteligt, at denne Bygning og denne Institution har fuld gymnastisk og pædagogisk Berettigelse. Indvendingerne ere altsaa dels, at man finder det for dyrt; men dertil skal jeg bemærke, at jeg ikke tror, at et Institut af første Rang kan naas synderlig billigere; men at jeg nu som altid skal være villig til at gøre mine bedste Bestræbelser for at faa Udgifterne reducerede — og dels den Indvending, som jeg naturligvis kan tillægge Betydning, at man skulde vente, til Kommissionen havde udtalt sig med Hensyn til de den forelagte Opgaver. Jeg er bange for at følge dette Raad, fordi det saa overordentlig let kan være, at man opgiver den ene Fugl i Haanden for at faa de ti paa Taget. Jeg har ikke nogen særlig Frygt med Hensyn til den nedsatte Kommissions Arbejde for nu at indrette Instituttet med Hensyn til, hvilket System man skal følge. Jeg skal ikke her rejse en Diskussion om, hvilket System der er det rigtigste; men der er fra Kommissionen færdig en Haandbog, et Arbejde, som har været ønsket af den, og der vil til 3dje Behandling blive stillet Forslag om fornøden Bevilling til dens Udgivelse. Den indeholder det System, man ønskede at følge, og som er enstemmig vedtaget af Gymnastikkommissionen, og jeg ved om det, at det i hvert Fald ikke er ensidigt.

Endelig vilde jeg nødig lade det gaa til Afstemning uden endnu at have sagt nogle faa Ord om den arktiske Ekspedition. lige over for Opfordringen til at vente vil jeg atter her med al den Styrke, jeg kan, gøre opmærksom paa, at Tiden er belejlig, fordi man har Kræfterne fuldt ud og Interessen hos disse Kræfter fuldstændig, og man behøver ikke i den Henseende med et æret Medlem at pege hen paa, at man skulde skaffe sig mere berømte Kræfter, og at det nok vilde gaa, hvis man f. Eks. vilde rette Tanken paa en Nordenstjold. Det behøve vi ikke. De Mænd, de Zoologer, de Videnskabsmænd, der staa til Raadighed, og hvis

Leder — ligesom han har været den ledende Tanke i dette — har været Professor Lütken, have Autoritet nok til at maatte kunne føre Sagen igennem fra den Side, og ikke mindre gælder det om den Kommandør i Flaaden, som kommer til at forestaa den maritime Del. Jeg skal dernæst, med Hensyn til, at det skulde være en for stor, for Øjeblikket noget svær Opgave, vi paatog os, at vi maatte stævne efter Gyne, gøre opmærksom paa, at jeg kunde finde mig i den Betragtning, hvis der her var Tale om, at vi vilde paatage os en Stormagts Arbejde. Det er der jo ikke. Vi behøve ikke at sammenligne os paa dette Omraade med andre Lande end med Norge, og jeg tror, som det blev paavist af et æret Medlem her i Salen, at Norge har gjort saa meget paa dette Omraade, paa hvilket specielle Omraade vi hidtil intet have gjort, at vi ligesom vilde komme til at staa noget i Skygge for dette vort Broderland, hvis vi ikke nu vilde tage vor Del af Arbejdet. Det er altid noget farligt for stærkt at gøre gældende, at man er for lille, at man ikke har Gyne til at tage sin Del af Arbejdet. Det er en Undskyldning, man ikke bør spænde for stærkt over for dette Arbejde, som vi ligesom enhver anden Nation bør tage Del i af Hensyn til det civilisatoriske og almindelige Kulturformaal. Saaledes have vi altid gjort, vi have taget vor Del, og det har, mener jeg, været en af de Omstændigheder, som have givet os vor Berettigelse til at bestaa, at vi have kunnet sige: Vi have ikke stængt os inde inden for vore egne snævre Grænser. Vi have, for at tage et Eksempel langt tilbage, aldrig taget Del i Korstogene, men derimod kristnet Slaverne omkring ved Østerøen; vi have deltaget i Trediveaarskrigen, vi have deltaget i de humane Bestræbelser i Slutningen af forrige Aarhundrede, og vi vare i første Række endogsaa, den Gang Negerhandlen blev opgivet. Paa samme Maade er der her Tale om et større Kulturformaal, som alle Nationer, der overhovedet ligge ved Søen, ere medvirkende til paa forskellig Maade. Den første Tanke, saaledes som Professor Lütken havde fattet den, gif langt videre, det var en mere omfattende, ikke til disse Have sig indskrænkende Dybvandsundersøgelse, om man vil, en lignende som „Challenger“s. Den forekom os for stor, og den fik derfor ikke fra Ministeriets Side nogen Tilslutning, men, da Opgaven blev forandret der hen, at det blev en Opgave, som faldt inden for de Have, hvor vi fra gammel Tid have en Opgave, er det, at jeg har erkendt, at der var al Grund til at være med og